

* * *

Ми помрем не в Парижі
Наталка Білоцерківець

ми помрем не в парижі
навіщо нам здався париж
і в москві не помремо
бо хулі в москві помирати
ми в мистецтві помремо
і схиляться чорні квадрати
і троїсті музики
почнуть над могилами двіж

ми не ввремо в любляні
і в пізі також не помрем
ми старі і нам пізи
прекрасні уже ні до чого
ми помремо в ноктюрнах
між нот музиканта глухого
і у темних гексаметрах
вічних античних трирем

ми помremo не в осло
бо осло ще гірше аніж
нам нема де вмирати
нам дати надійно затерті
ми якщо і помremo –
то десь у глухому безсмерті
звідки з часом побачимо
як помирає париж

* * *

коли цвіте мигдаль
і вслід йому гранат
коли хтозна які
птахи які хто знає
співають бозна що
тоді забутий сад
немов який синдбад
на море позирає:

куди пливе мигдаль куди за ним – гранат
і чим нарешті за-
кінчиться все за фактом...
лиман картатий на-
че ясир арафат
точніше як його картата арафатка

коли усе цвіте – тоді цвіте усе
і навіть те цвіте яке цвісти не вміє
наприклад це усе або старе шосе
яке собі веде в лимонні ностальгії

* * *

...осінній день
осінній дим
осіннє кладовище
куди тобі
в які світи
якщо ти тут живеш
де скіфський слід
де вітер від
в терновий череп свище
і ти живеш
як срібна креш
на чарі бо а де ж

і ти живеш
і смерть живе
і ви живете разом
укупці за
старим дністром
і сушите шаслу
і день за днем
старим конем
повільно і не зразу
іде слід в слід
у білий світ
і сиву ковилу